

Reinout Peters: De duisternis week

zondag 28 september 2008

Reinout Peters (schuilnaam) raakt verstrikt in de duisternis. Alcohol, drugs en uitgaansleven geven tijdelijk verlichting, maar de duisternis wordt dikker. Hij hoort dikwijls een stem op hem inpraten: "Maak er nou maar een eind aan, voor jou is het afgelopen". Ten einde raad roept Reinout God aan.

Ik ben 44 jaar en zelfstandig ondernemer te Roden. Ik ben opgegroeid in een middenklassengezin. Omdat ik een nakomertje ben groeide ik alleen op.

Zolang ik me kan herinneren probeer ik de wereld om me heen te doorgronden; mijn nieuwsgierigheid kent en kende geen grenzen. Als kind wilde ik astronaut worden... dat was het, dan kon ik naar de sterren. Toen ik iets ouder werd en besepte dat dit toch wel wat hoog gegrepen was, moest het maar piloot worden.

Op de een of andere manier voelde ik me altijd een buitenstaander, een toeschouwer. Ik leek niet echt goed te passen in de gezins- en familiecultuur. Ik was ietwat eenzaam en moeilijk te peilen. "n ouders vonden me erg serieus en zwaar op de hand. Ik stelde voortdurend moeilijke vragen waar ze totaal geen antwoord op hadden en geen raad mee wisten, ze vonden het allemaal veel te diepzinnig.

Ik besloot zo goed mogelijk toch "mee te doen" en trachtte "n weg te vinden door het leven. Dit ging helemaal niet slecht, op de een of andere manier trok ik altijd mensen naar me toe, die vervolgens om me heen hingen en me volgden. Ik ging "n eigen weg en durfde keuzes te maken los van wat anderen vonden.

Drugs en de onzichtbare wereld

Op de middelbare school, midden in de pubertijd, maakte ik echter een keuze die van grote invloed zou blijken te zijn: ik liet me overhalen om een joint te roken. Dit viel erg goed bij mij, dit moest ik echt meer gaan doen. Ik begon regelmatig hasj te roken en ook erg geïnteresseerd te raken in alles wat met het buitenzintuiglijke had te maken. Ik had altijd al veel gelezen maar nu leek het hek helemaal van de dam: veel occulte boeken, de onzienlijke wereld. Door het roken van hasj veranderde mijn innerlijke wereld, ik was of ik naar die materie werd toegezogen.

Terwijl ik de wereld van de mystiek verkende, kreeg ik steeds meer het gevoel dat ik dichterbij de antwoorden kwam die ik hoopte te vinden, antwoorden op de vragen waarom ik me van binnen toch zo leeg en zo rusteloos voelde, waartoe het leven diende, hoe ik verondersteld werd dat in te vullen, wie en wat ik was, waarom ik hier was. Of deed het er allemaal niet toe? Waren we dieren? Maar als ik een dier was waarom kon ik dan maar niet het gevoel van me afschudden dat ik toch moest gehoorzamen aan de een of andere wet of "n geweten? Een dier kent dat toch niet?

De middelbare school kwam ik goed door. Ik studeerde goed en deed "n best. In het weekend ging ik uit en probeerde ook daarin voldoening te vinden. Ik had vrienden genoeg, en ook vriendinnen waren geen probleem. Mijn leeftijdgenoten leken in mij een zeer zelfverzekerd iemand te zien en trokken zich aan me op. Op het andere geslacht oefende ik de aantrekkingskracht uit, waar ik naar verloop van tijd ook handig gebruik van maakte. Vrouwen houden van mysterie... Nou dat hadden ze volop bij mij.

Maar ik kon maar niet de gedachte van me afschudden dat deze manier van leven niet deugde. Het leek niet te kloppen om jezelf klem te zuipen, te blowen en er allerlei losse relaties op na houden. Mijn ouders dachten daar echter heel anders over en begrepen echt niet dat ik vraagtekens stelde bij wat zij beschouwen als "de mooiste tijd van je leven". Ik voelde me eigenlijk ronduit ellendig! En ondanks al die "vrienden" en "vriendinnen" voelde ik me steeds eenzamer, en begon dat steeds meer als pijn te ervaren, de pijn van het niet kunnen verwoorden van wat je voelt van binnen, de pijn van lichamelijk zo intiem te zijn en toch niet dicht bij elkaar kunnen komen. Nee, hier lag de mogelijke oplossing zeker niet, dat had ik zo rond m'n 17e echt wel door.

De dingen begonnen een beetje te escaleren. Ik wist beslist niet wat ik wilde gaan doen in de maatschappij, ik leek echt totaal ambitieeloos op dat gebied. Dan maar meewerken met mijn vader in zijn bedrijf. Dat was hard aanpoten, maar ik verdiende wat geld en was tenminste niet bij de straat.

Ik besloot eerst mijn militaire dienstplicht maar eens te gaan vervullen. Dit gaf me wat uitstel om in ieder geval niet over mijn maatschappelijke leven te hoeven nadenken. Bovendien kon ik de bloemetjes lekker buiten gaan zetten. Ik zou op een prettige manier de zaken nog even voor me uitschuiven.

Seance

In dat jaar ging het fout. In Arnhem tijdens mijn specifieke opleiding nam ik deel aan een seance... Doodeng. Daarna heb ik geen rustig moment meer gehad. Angsten en nachtmerries traden steeds meer op de voorgrond in m'n leven. Ik gleed af en kwam in een vicieuze cirkel. Ik was ernstig gaan twijfelen aan al die boeken die ik verslond.

Bovendien had ik in Duitsland tijdens mijn dienstitijd iemand ontmoet die erg overtuigd was van het feit dat God niet alleen bestond maar dat je ook met Hem kon communiceren. De Bijbel was volgens Hem het Woord van God. God was de schepper en God hield van ons... Hij had echt indruk gemaakt, op de een of andere manier leek deze man authentiek in wat hij geloofde, oprecht ook. Ik benijdde hem.

Maar er was nog iets anders gebeurd, het gebeurde nadat ik aan die seance had deelgenomen. De man die ik in Duitsland ontmoet had, onderbrak zijn les om (zoals vaker gebeurde) over God te praten. Plotseling, ogenschijnlijk vanuit het niets zei hij: "jongens blijf ver weg van alles wat occult is en doe nooit, maar dan ook nooit mee aan seances en dergelijke, want je zet de poort open voor de satan". Hij vertelde erbij dat maar een persoon sterker was dan satan: Jezus Christus de Zoon van God. Dit sloeg in als een bom bij mij: "hoe wist hij dat dit gebeurde op het kazerneterrein? Of wist hij het niet?" Diep in mijn hart besepte ik op dat moment dat ik wel eens een probleem kon hebben.

Duisternis

Naarmate de maanden verstreken - ik was weer thuis en werkte in het bedrijf van vader - leek de duisternis me steeds meer te omhullen. Ik ervoer een verstikkende duisternis en angst, en kon me moeilijk concentreren op dingen. Alcohol, en drugs gaven tijdelijk verlichting en ook het uitgaansleven, maar de duisternis werd wel steeds dikker en ondoordringbaarder. Ik was echt bang. Maar ik leek verder volkomen geblokkeerd wanneer het op concrete positieve actie aankwam.

De maanden regen zich aaneen. Overdag hard werken, 's nachts om de haverklap wakker, badend in het zweet, roepend, gillend, gewoon doodsbang. Overdag had ik vaak het gevoel dat ik bespied en achtervolgd werd. De wereld

werd een duistere plaats voor me.

Het werd me duidelijk dat ik in de jaren daarvoor langzaam de duisternis in was getrokken, met schone beloftes van mogelijke antwoorden op mijn vragen en mijn onrust. Ik was geketend met onzichtbare ketens. Ik leek ook steeds vaker een stem te “horen” in mijn hoofd, een onzichtbaar wezen dat mij toesprak “je komt hier nooit uit, je bent reddeloos verloren!” “Reddeloos verloren” zo voelde ik me. Ik heb geprobeerd om te bidden maar op de een of andere manier lukte het niet, ik stond helemaal “geparkeerd”. Ik zou mezelf willen omschrijven als “zeer onvrij”.

Het lijkt erop dat wanneer je het gebied van satan betreedt en hem vrijwillig autoriteit geeft - wat gebeurt is tijdens de seance, naar mijn mening - je vervolgens niet meer vrij lijkt om te kiezen.

Ik sleepte me door de dag en zag op tegen elke nacht. Mensen begonnen zich zorgen te maken en waren bang dat ik aan de harddrugs was. Het gebruik van harddrugs is me bespaard gebleven, nee, ik werd gewoon langzaam maar zeker gesloopt, zowel mentaal als fysiek, door die onzichtbare machten die mij langzaam richting de afgrond dreven. “Maak er nou maar een eind aan, voor jou is het afgelopen” hoorde ik dikwijls de stem op me inpraten.

Wanneer pijn lang genoeg duurt breken we allemaal, vroeg of laat. Ik brak in het najaar van 1986. Ik was 22 en had m’n leven nog voor me, maar mentaal was ik een oude afgeleefde man, helemaal gesloopt. In je hoofd is het een chaos, je kunt je gedachten niet meer ordenen en je lijkt voortdurend omgeven door een donkere wolk. Het is verschrikkelijk om het zo uit te spreken maar in die levensfase wilde ik werkelijk dood. Er moest een eind komen aan de duisternis, aan de demonie. Maar zelfmoord... ik twijfelde. Er leek een strijd gaande, ik voelde me vaak alsof van twee kanten aan mij getrokken werd en ik balanceerde op het randje.

In oktober 1986 kwam alles tot een climax. Het was midden in de nacht. Zoals gewoonlijk werd ik badend in het zweet wakker uit een vreselijke nachtmerrie - waren het wel nachtmerries? De duisternis leek dichterbij dan ooit die nacht. Ik voelde me betast en bespied en bedreigd, de dreiging was zeer reëel en tastbaar. Er hing een zeer akelige en beklemmende atmosfeer in m’n kamer, vijandig, duister.

God aanroepen

Ik was aan het eind van m’n latijn. Nog nooit in mijn leven ben ik zo bang geweest als die nacht. Ik leek me ook niet meer te kunnen bewegen, ik zat verstard rechtop in m’n bed. "O God, help me alstublieft, ik heb een vreselijke fout gemaakt... Ik... als U er werkelijk bent, U bent de enige die mij kunt helpen...”

Het hoge woord was er uit! Wat er vervolgens gebeurde laat zich erg moeilijk omschrijven. Het begon ermee dat ik begon te huilen, huilen als een kind. Ik had al jaren niet meer gehuild, zo afgestompt was ik. Ik hilde en hilde en prevelde maar hoe het me speet.

Op een gegeven moment veranderde de atmosfeer in de kamer wel heel drastisch. Het was of het licht aanging. Ik voelde me omarmd. Ik ervoer een totaal begrip en een totaal, ja het meest totale mededogen dat ik ooit eerder bij wie of wat dan ook had ervaren; het was met niets wat ik kende te vergelijken.

"O God, help me alstublieft. Als U dit bent, dan wil ik alles van U weten en dan zal ik U dienen de rest van mijn leven." Er veranderde iets. Ik zag mijn leven als een film voorbij trekken en ik besepte dat er niets in mijn leven was wat ik kon laten zien. Ik voelde me vies en smerig. "Vergeef me alstublieft," stamelde ik. Hij was daar in mijn kamer, de duisternis was geweken, de ketenen waren van me afgevallen, ik was vrij!

Verandering

Daarna ben ik in een diepe slaap gevallen. Ik werd als een ander mens wakker. Alles was van me afgevallen. Ik herinner me nog goed hoe ik de morgenlucht opsnoof en weer oog kreeg voor de schoonheid van de schepping, de blauwe lucht, het gekwetter van de vogels. Ik zat vol levenslust en voelde me zo licht als een veertje.

Ik had een onverklaarbare honger naar Gods Woord. Ik moest en zou ontrafelen wat er die nacht gebeurd was en wie Hij werkelijk was; niets was belangrijker dan dat. Gelukkig ging ik nu de goede kant op. In de weken die volgden las ik boeken over God en kocht m'n eerste Bijbel.

Ik ontdekte dat de Here Jezus Christus de zonde der wereld had weggenomen, het verlossingswerk aan het kruis... Hij had dat ook voor mij gedaan, voor mij, een zondaar! Het was niet meer dan logisch om de Here Jezus daar voor te bedanken en Hem te omarmen als mijn verlosser.

In de afgelopen 22 jaar heeft de Here mij stuur en richting gegeven. Ik heb rust gevonden, ik zocht Hem maar wist het zelf niet.

Satan is een bedrieger, hij is een verslagen vijand en dit zal ook in de hele schepping openbaar worden op Gods tijd. Ik mag het nu reeds in mijn persoonlijk leven ervaren dat Jezus Christus Heer is, tot eer van God de Vader.

Mijn liefde en respect voor Hem zijn enkel maar gegroeid, Hij gaat een weg met ons, een weg die niet altijd effen is, want het is beslist niet zo dat je leven een groot feest is wanneer je de Here maar aanneemt. Maar ook het lijden en de smart die deel uitmaken van de schepping waarin wij staan kunnen de innerlijke blijdschap en hoop niet wegnemen. Hij geeft telkens weer hoop, moed en visie om voort te gaan in het geloof en Hem steeds beter en dieper te mogen leren kennen.

Deze ervaringen heb ik opgeschreven voor de vaak jonge en kwetsbare mensen die maar ronddolen in het leven en niet kunnen verwoorden wat ze precies zoeken. Die zich, onwetend van de gevaren die loeren, ook vaak openstellen voor de machten der duisternis, op zoek naar antwoorden. Ik hoop dat ze ook mogen gaan ervaren dat de Here Jezus Christus de weg, de waarheid en het leven is.

Reinout Peters, 2008

© Keerpunt 2008.

Om reden van privacy is de schuilnaam Reinout Peters gebruikt. De echte naam is bij de redactie van Keerpunt bekend.

Wil je ook bevrijd worden uit de duisternis en een nieuw leven beginnen? Dan kun je contact opnemen met Reinout.

Je kunt ook reageren naar Keerpunt.